

Arrest

nr. 84 407 van 10 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 9 februari 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DECOENE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 november 2011 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uit het Eurodac-verslag van 29 november 2011 blijkt dat verzoeker reeds eerder een asielaanvraag heeft ingediend in Groot-Brittannië, met name op 7 en 14 maart 2008.

Op 13 december 2011 verzoekt de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 16.1.e van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening), de Britse autoriteiten om de overname van verzoeker.

Bij gebrek aan antwoord van de Britse asielinstanties wordt het Verenigd Koninkrijk op basis van artikel 20.1.c van de Dublin-II-Verordening geacht stilzwijgend in te stemmen met de overname.

Op 3 januari 2012 antwoordden de Britse autoriteiten dat zij verzoeker niet terugnemen omdat uit hun bestanden blijkt dat verzoeker op 8 oktober 2008 vrijwillig is vertrokken.

Op 12 januari 2012 laten de Belgische autoriteiten weten dat hun antwoord de termijn van artikel 20. 1.b van de Dublin-II-Verordening heeft overschreden waardoor het Verenigd Koninkrijk overeenkomstig artikel 20.1.b verzoeker dient terug te nemen. Op 13 januari 2012 bevestigden de Britse autoriteiten dat zij verzoeker terugnemen, met toepassing van artikel 20.1.b van de Dublin-II-Verordening.

Op 9 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde datum. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het Koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten T. K. J.

geboren te Laghman, op (in) 00.00.1986

van nationaliteit te zijn: Afghanistan

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene heeft op 29/11/2011 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Hij verklaarde op 28/11/2011 in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 00/00/1986.

Uit het Eurodacverslag van 29/11/2011 blijkt dat betrokkene in het Verenigd Koninkrijk op 07/03/2008 en op 14/03/2008 een asielaanvraag heeft ingediend.

Wanneer tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 09/12/2011 aan betrokkene gevraagd wordt of hij ooit eerder in het land van verblijf of in een ander land een asielaanvraag had ingediend antwoordt hij ontkennend. Na confrontatie met het feit dat de controle van zijn vingerafdrukken een positief resultaat opleverde verklaart betrokkene dat zijn vingerafdrukken in Griekenland werden genomen en dat hij ongeveer 3 jaar geleden naar Engeland is gegaan en daar asiel vroeg. Hij verklaart dat hij vrijwillig is teruggekeerd naar Afghanistan met IOM.

Betrokkene verklaart dat hij op een onbekende datum vertrokken is uit Afghanistan en dat de reis naar het Verenigd Koninkrijk in totaal 10 maanden duurde. Hij verklaart dat hij per auto naar Iran en Turkije reisde en vandaar verder te voet naar Bulgarije. Hij verklaart dat hij per auto naar Griekenland reisde en vandaar verder met de boot naar Italië. Betrokkene verklaart dat hij per trein naar Frankrijk reisde en vandaar verder met de boot naar het Verenigd Koninkrijk. Hij verklaart dat hij per vrachtwagen naar Frankrijk reisde en vandaar verder per vrachtwagen terug naar het Verenigd Koninkrijk. Betrokkene verklaart dat hij 3 jaar illegaal in het Verenigd Koninkrijk heeft gewoon alvorens een asielaanvraag in te dienen.

Betrokkene verklaart dat hij vanuit het Verenigd Koninkrijk vrijwillig met IOM naar Afghanistan reisde maar hij weet niet op welke datum.

Betrokkene verklaart dat hij rond oktober 2011 vertrokken is uit Afghanistan en per auto naar Iran reisde waar hij 15 dagen verbleef. Hij verklaart dat hij per auto naar Turkije reisde waar hij 10 dagen verbleef. Hij verklaart dat hij per boot naar Italië reisde en verder per trein naar België reisde waar hij arriveerde op 28/11/2011.

Op 13/12/2011 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.6 van de Dublin Verordening aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk verstuurd. Dit verzoek bleef onbeantwoord. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden en werd het Verenigd Koninkrijk op basis van art. 20§1.c geacht in te stemmen met de terugname van betrokkene. Op 03/01/2012 liet het Verenigd Koninkrijk ons weten dat ze weigerden met de terugname van betrokkene aangezien hij vrijwillig was teruggekeerd naar Afghanistan. Maar aangezien de wettelijke termijn reeds overschreden was - zoals hierboven reeds vermeld - stuurden wij op 12/01/2012 hieromtrent een melding van Tacit Agreement naar het Verenigd Koninkrijk. De autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk lieten de Belgische autoriteiten op 13/01/2012 weten dat het verzoek tot terugname alsnog wordt ingewilligd. Het Verenigd Koninkrijk heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk zullen

bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Verder moet worden vastgesteld dat het Verenigd Koninkrijk aan betrokkene de mogelijkheid zal geven om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

De autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk lieten ons weten dat betrokken bij hen gekend is onder een andere identiteit nl. Y. T. Z, ° 01/011/987.

Betrokkene geeft geen specifieke reden op waarom hij zijn asielaanvraag in België wil indienen. Hij verklaart enkel dat hij dacht dat België een heel goed land zou zijn. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt echter neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstelling kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Betrokkene verklaart verder dat zijn asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk werd geweigerd. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/185/EG, niet zouden respecteren. Het Verenigd Koninkrijk kent, net als België, de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Het Verenigd Koninkrijk kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwildering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene dat hij gezondheidsproblemen heeft. In het administratief dossier van betrokkene zijn geen medische verslagen aanwezig die de verklaringen van betrokkene kunnen staven. Er zijn bijgevolg gaan aanwijzingen dat de door betrokkene aangehaalde problemen hem verhinderen om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 382 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e en art. 20.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde autoriteiten van het Verenigd Koninkrijk. (2)"

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen wijst verweerder op de repatriëring van verzoeker naar het Verenigd Koninkrijk op 2 maart 2012. Aangezien de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, de thans bestreden beslissing, is ten uitvoer gelegd, heeft verzoeker geen actueel belang meer bij de schorsing en de vernietiging van het bestreden bevel.

Ter terechtzitting stelt verzoekers raadsman dat zijn belang gelegen is in het feit dat België de verantwoordelijke lidstaat is.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

In casu wordt aangenomen, gelet op de concrete uiteenzetting ter zake, dat verzoeker nog getuigt van het rehtens vereiste belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing. De exceptie van de verwerende partij wordt verworpen. Het beroep is ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Het eerste middel dat verzoeker wenst aan te halen is artikel 39/2 §2 Vw:

"De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht".

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken een terugnameverzoek heeft verstuurd naar het Verenigd Koninkrijk op een foutieve basis stelt verzoeker dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn macht overschreden heeft.

Krachtens de artikel 4, lid 5 en 16 van de Dublin Verordening kan een vraag tot terugname namelijk enkel betrekking hebben op:

- een situatie waarin de asielzoeker in een bepaalde lidstaat een asielverzoek heeft ingediend en zich tijdens de behandeling ervan naar een andere lidstaat begeeft en ook in die tweede lidstaat een asielverzoek indient

- een situatie waarin het asielverzoek van de asielzoeker in een bepaalde lidstaat wordt afgewezen, terwijl de asielzoeker zich zonder toestemming op het grondgebied van een andere lidstaat bevindt. Terugname heeft enkel betrekking op situaties waarin de asielzoeker zich nog steeds op het grondgebied van de lidstaten bevindt. Zoals hierboven reeds uiteengezet en zoals blijkt uit het stuk 5 is dit in casu niet het geval daar verzoeker reeds op 8 oktober 2008 teruggekeerd is naar Afghanistan.

Bovendien stelt artikel 16, lid 3 van de Dublin Verordening dat alle overname- en terugnameverplichtingen vervallen, indien de betrokkene "het grondgebied van de lidstaten tenminste drie maanden heeft verlaten", wat in casu het geval is.

De Dienst Vreemdelingenzaken kon dus niet op een rechtsgeldige wijze een vraag tot terugname instellen bij het Verenigd Koninkrijk, aangezien door de nieuwe asielaanvraag van verzoeker bij DVZ, na langer dan 3 maanden te hebben verbleven in een derde land (Afghanistan), de antecedenten van de vorige asielaanvraag in één van de lidstaten rehtens niet meer relevant kunnen of mogen zijn bij de beoordeling van een nieuwe asielaanvraag.

De enige reden waarom DVZ een vraag tot terugname aan het Verenigd Koninkrijk heeft gericht ligt louter en alleen in het feit dat verzoeker in het verleden daar een asielaanvraag heeft ingediend, maar deze werd afgewezen en verzoeker werd vervolgens daadwerkelijk gerepatriëerd naar Afghanistan waar hij vervolgens meer dan drie maanden buiten het grondgebied van de lidstaten die onder het toepassingsgebied vallen van de Dublin Verordening heeft verbleven.

Bijgevolg had DVZ bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoeker in België de vorige asielprocedure in het Verenigd Koninkrijk buiten beschouwing moeten houden.

Het feit dat het Verenigd Koninkrijk alsnog na het verstrijken van de wettelijke antwoordtermijn heeft laten weten dat het verzoek tot terugname alsnog wordt ingewilligd en hierdoor automatisch de verantwoordelijkheid voor de asielaanvraag bij het Verenigd Koninkrijk berust, zou enkel kunnen gelden indien de DVZ op grond van de Dublin Verordening op rechtsgeldige wijze rekening mocht houden met de antecedenten van een vorige asielprocedure, maar de DVZ heeft zich ten onrechte gesteund op de vorige asielprocedure van verzoeker.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2 Verzoeker betoogt dat het terugnameverzoek aan de Britse autoriteiten gericht, op een foutieve basis steunt. Verweerder kon niet op rechtsgeldige wijze rekening houden met de antecedenten van een vorige asielprocedure in het Verenigd Koninkrijk. Verzoeker verwijst naar stuk 5 in bijlage van het verzoekschrift waaruit blijkt dat hij op 8 oktober 2008 is teruggekeerd naar Afghanistan en langer dan 3 maanden heeft verbleven in een derde land (Afghanistan).

De Raad merkt op dat verzoeker niet betwist reeds eerder een asielaanvraag te hebben ingediend in het Verenigd Koninkrijk. Stuk 5 dat verzoeker in bijlage van het verzoekschrift heeft gevoegd, betreft een reservatie van vliegtuigtickets en reisinformatie waaruit blijkt dat verzoeker op 8 oktober 2008 een vliegreis heeft geboekt naar Dubai en vervolgens naar een 'onleesbare' plaats van bestemming. Los van

de vraag of verzoeker met deze stukken kan bewijzen gedurende meer dan drie maanden in een derde land (volgens eigen zeggen Afghanistan) heeft verbleven, dient de Raad vast te stellen dat verweerder in het terugnameverzoek melding heeft gemaakt van verzoekers verklaringen, met name van zijn beweerde terugkeer naar Afghanistan nadat zijn asielaanvraag werd afgewezen door de Britse autoriteiten.

De Britse autoriteiten hebben op 13 januari 2012 uitdrukkelijk ingestemd met de terugname van verzoeker. Gelet op het absolute karakter van de aanwijzing van de verantwoordelijke lidstaat op basis van artikel 20.1 van de Dublin-II-Verordening, beschikt de beslissingnemende overheid (België) niet meer over een discretionaire bevoegdheid eens de verantwoordelijke lidstaat werd bepaald en deze België niet heeft verzocht het asielverzoek te behandelen, wat blijkt uit de instemming van de Britse autoriteiten met de terugname (RvS 25 januari 2005, nr. 139.718; RvS 28 oktober 2005, nr. 150.877 en RvS 15 december 2005, nr. 152.816).

Waar verzoeker betoogt dat verweerder zijn macht heeft overschreden door het Verenigd Koninkrijk om een terugname te verzoeken, kan hij aldus niet worden gevolgd.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Het tweede middel dat verzoeker wenst aan te halen is artikel 39/82 Vw:

"Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen".

Zoals hierboven in punt 2.1 werd aangehaald, is de bestreden beslissing tot weigering van verblijf (stuk 2) vatbaar voor vernietiging krachtens artikel 39/2. Verzoeker vordert dan ook de schorsing van de bestreden beslissing.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.4 Verweerder merkt in de nota met opmerkingen terecht op dat verzoeker geen geschonden geachte rechtsregel vooropstelt waardoor het middel onontvankelijk is.

In de mate verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing op grond van het eerste middel vatbaar is voor vernietiging dient de Raad te wijzen op de bespreking onder het eerste middel waaruit blijkt dat het middel ongegrond is verklaard.

Het tweede middel kan niet tot de nietigverklaring leiden.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN